

GYÓNI GÉZA: CSAK EGY ÉJSZAKÁRA...

Csak egy éjszakára küldjétek el őket;
A pártoskodókat, a vitézkedőket.

Csak egy éjszakára:

Akik fent hirdetik, hogy - mi nem felejtünk,
Mikor a halálgép muzsikál felettünk;
Mikor láthatatlan magja kél a ködnek,
S gyilkos ólom-fecskék szanaszét röpködnek,

Csak egy éjszakára küldjétek el őket;
Gerendatöréskor szálka-keresőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor siketítőn bőgni kezd a gránát
S úgy nyög a véres föld, mintha gyomrát vágnák,
Robbanó golyónak mikor fénye támad
S véres vize kicsap a vén Visztulának.

Csak egy éjszakára küldjétek el őket.
Az uzsoragarast fogukhoz verőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor gránát-vulkán izzó közepén
Ugy forog a férfi, mint a falevél;
S mire földre omlik, ó iszonyu omlás, -
Szép piros vitézből csak fekete csontváz.

Csak egy éjszakára küldjétek el őket:
A hitetleneket s az üzérkedőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor a pokolnak égő toroka tárul,
S vér csurog a földön, vér csurog a fáról
Mikor a rongy sátor nyöszörög a szélben
S haló honvéd sóhajt: fiam... feleségem...

Csak egy éjszakára küldjétek el őket:
Hosszú csahos nyelvvel hazaszeretőket.

Csak egy éjszakára:

Vakító csillagnak mikor támad fénye,
Lássák meg arcuk a San-folyó tükrébe,
Amikor magyar vért gőzölve hömpölyget,
Hogy sirva sikoltsák: Istenem, ne többet.

Küldjétek el őket csak egy éjszakára,
Hogy emlékezzenek az anyjuk kinjára.

Csak egy éjszakára:

Hogy bujnának össze megrémülve, fázva;
Hogy fetrengne mind-mind, hogy meakulpázna;
Hogy tépné az ingét, hogy verné a mellét,
Hogy kiálná böggve: Krisztusom, mi kell még!

Krisztusom, mi kell még! Véreim, mit adjak
Árjáért a vérnek, csak én megmaradjak!

Hogy esküdne mind-mind,
S hitetlen gőgjében, akit sosem ismert,
Hogy hivná a Krisztust, hogy hivná az Istent:
Magyar vérem ellen soha-soha többet!
- - Csak egy éjszakára küldjétek el őket.

***

Juhász Gyula: Szikratávirat

Testvérek! Emberek!
Közös veszélyben fogjatok kezét!

Bajtársak! Szenvedők!
Boruljatok le a Jóság előtt!

Bukottak! Győztesek!
Az Igazságban egyesüljete!

Hívők! Kétkedők!
Az Ember vérzik: Szeressétek őt!

Harcosok! Álmodók!
Mindnyájatokban egy bús szív dobog!

Testvérek! Emberek!
Ne öljete már! Ölelkezzete!

***

Habos lászló

(Vaskereszt 2005. kötetből)

A zöld kerítés előtt

Te, aki mindig jó kisfiú voltál,
óriás kérdőjelként álltál
a zöld kerítés előtt.

De elhitted magaddal,
hogy nem bűn, amit csináltál
a zöld kerítés mögött.

Átformálták tudatod,
amíg rongybábukra lőttél
a zöld kerítés mögött.

S majd észre sem veszed,
ha a bábukból vér folyik
a zöld kerítés előtt.

A kék kerítés mögött

Te, aki nem adod oda
magad a hatalomnak,
mert nemet mondasz
minden erőszakra,
óriási jelként állsz
előttem
meggyötört, néma arccal,
s fegyvert meg nem fogó
kezeidre
ráveretett kemény vassal
a kék kerítés mögött.

Gyújtsál gyertyát

Gyújtsál gyertyát,
s mondd el a szeretet himnuszát!
Ha nem vagy gyáva,
emeld magasra a szelídek zászlaját!

a kifeszülő zászlót,
amelyen az erős kéz fegyvert tör.
Vadállat az,
aki kegyetlenül ártatlan embert öl.

A szelíd kéz,
amely ha lendült is, megáll
imára kulcsolva
vár, mert többé nem üt vissza már.

A pirosuló arc,
melyet fájdalmas pofon éget
nem szól,
megbocsát. Ha kell, százszor is
szépen.

Légy hű magadhoz

Ne akarj más lenni,
mint ami vagy,
hisz jobb úgysem lehetsz
e szörnyű világon,
rosszabbra pedig
nincs szüksége
e megtévedt világnak.
Ezért inkább
légy hű magadhoz,
s tedd azt,
amit tenned kell,
hogyan szebbé váljon a világ!

Szabó Lőrinc: Ima a gyermekekért

Fák, csillagok, állatok és kövek,
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bíztam sorsukat.

Énhozzám mindig csak jók voltatok,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókkold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcscsel, almafa,
tanítsd, őket, csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengesd te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és halott anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk hatalmas világ.

Az ember gonosz, benne nem bízom.
De tűz, víz, ég, s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, kiket szeretek!